

ชื่อที่ฝั่งพระนคร” หลวงพ่อตอบว่า “ทุเรียน
อยู่ในท้องมึง นึกๆ เอาเดี๋ยวกี้ได้” ต่อมาก็มี
ผู้นำทุเรียนมาทำบุญเลี้ยงที่วัด ตั้งแต่นั้นมา
คุณยายไม่เคยขอหลวงพ่อก่อนอีกเลย

คุณยายเล่าว่า “หลวงพ่อดัดปากน้ำ
ท่านใช้ยายเหมือนคนอยู่ในบ้าน ท่านจะให้
หยิบเข็มเล่มหนึ่งออกมา ก็ต้องหยิบออกมา
ให้ได้ ของในบ้านยายจะต้องรู้ทุกอย่าง แต่
ยายทองสุข หลวงพ่อดัดท่านใช้ให้หยิบอะไร
หยิบได้ไม่ถูก หลวงพ่อก็ให้ยายทองสุข
ออกไปเผยแผ่”(๒๔ มี.ค. ๒๕๒๔)

“ สู่ สงครามโลก ”

ต่อจากนั้นมาปี ๒๔๘๔ ได้เกิด
สงครามโลกครั้งที่ ๒ ขึ้น ประเทศไทยเข้าสู่
สงครามด้วย โดยญี่ปุ่นใช้ประเทศไทยเป็น

ฐานที่ตั้งทหาร เพื่อส่งทหารญี่ปุ่นไปรบใน
พม่า อินเดีย จีน โดยใช้เส้นทางรถไฟตัด
จากประเทศไทยเข้าไปพม่า (รถไฟสายมรณะ
ที่จังหวัดกาญจนบุรี) เป็นเส้นทางลำเลียง
อาวุธ กำลังทหารและเสบียงต่างๆ ดังนั้น
ฝ่ายสัมพันธมิตร มืออเมริกา อังกฤษ เป็นต้น
จะพยายามทิ้งระเบิดในประเทศไทย บริเวณ
ที่เป็นจุดยุทธศาสตร์

“หลวงพ่อดัดปากน้ำเคร่งครัด และ
เอาจริงมากกับการนั่งธรรมะครั้งละ ๖ ชั่วโมง
กลางวัน ๖ ชั่วโมง กลางคืน ๖ ชั่วโมง สมัย
สงครามโลก หลวงพ่อใช้งานยายหนัก ให้
เป็นหัวหน้าเวร ๒ ให้นอนแต่หัวค่ำพอ ๒
ทุ่ม ท่านสั่งให้นอนหลับ จะง่วงหรือไม่ก็ต้อง
นอน พอเที่ยงคืนก็มีคนมาปลุก ให้เข้าเวร
นั่งธรรมะตั้งแต่เที่ยงคืน ออก ๖ โมงเช้า
พวกที่ง่วงนอน ใช้ไม่ค่อยได้เรื่อง อ่อนแอ
เหยาะเหยาะ ท่านให้อยู่เวร ๑”

“ยายทานข้าวตอน ๑๐ โมง แล้วรีบ

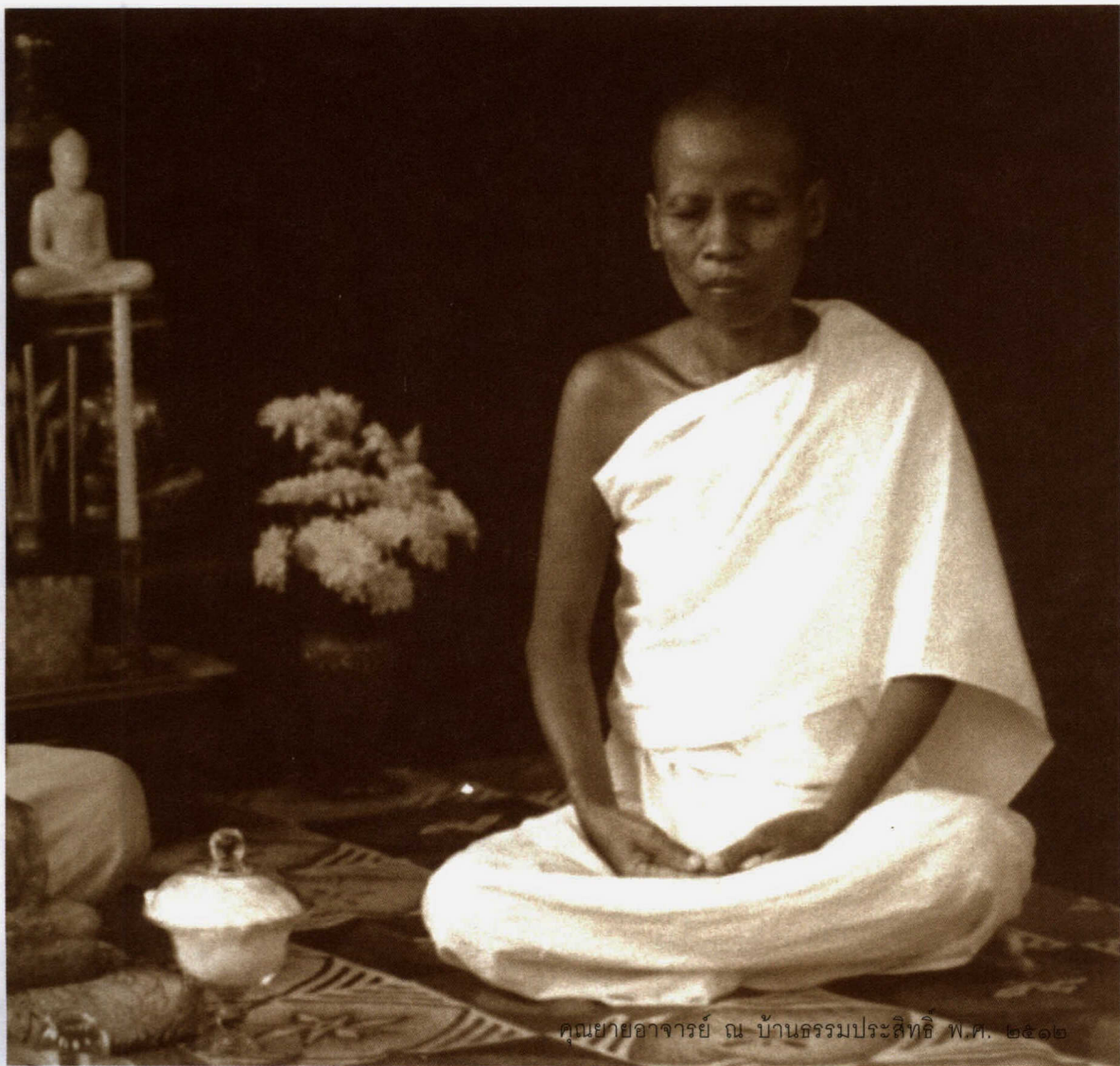
เข้าเวรตอนเพล นั้งธรรมะตั้งแต่เพลไปถึง
๕ โมงเย็น พอ ๕ โมงเย็นท่านสั่งงาน ยายก็
เก็บทุกคำพูดไว้ที่ศูนย์กลางกายของพระ
ธรรมกาย แล้วกลับไปทบทวนถึงธรรมะ พัก
นอนตอนหัวค่ำ แล้วกลับมารับเวรต่ออีกที
ตอนเที่ยงคืน นั้งธรรมะถึง ๖ โมงเช้า เป็น
อย่างนี้ตลอด แต่ตอนช่วงที่รับเวรต่อระหว่าง
นั้น ถ้าเป็นตอนยายจะเข้าเวร ยายจะเข้ามา
ฟังเวร ๑ เขาก่อนที่เขาจะเลิกว่าเขานั่งถึง
ไหน จนกระทั่งยายนั่งธรรมะต่อวิชาทัน
รู้ว่าเขาทำวิชาถึงไหน และก่อนที่ยายจะ
ออกจากเวร ยายจะนั่งธรรมะอยู่จนกระทั่ง
เวร ๑ มารับเวร แล้วฟังหลวงพ่อดต่อวิชาให้
เขาก่อนจนเรียบร้อย ยายจึงจะออกเวรเป็น
คนสุดท้าย ยายเป็นหัวหน้าขาดรู้ เวลาหลวง
พ่อกถามอะไรยายจะต้องตอบให้ได้”(๖ พ.ย.
๒๕๒๘)

“ระหว่างที่นั่งไม่ได้ซี่ ไม่ได้เี่ยวเลย
(ภาษาคนโบราณ) เพราะเวลาเข้าที่จิตดึงเข้า

ข้างใน ทั้งภายนอกหมด เอาใจเข้าข้างใน
อย่างเดียว ตอนสงครามงานหนักที่สุด ต้อง
รับผิดชอบเหมือนแบกโลกทั้งโลกเอาไว้ หนัก
มากพอสงครามเล็กก็เบาลง”

“พอห้าโมงเย็น หลวงพ่อจะต้องถาม
พวกทำวิชา ‘คีนนี้ลูกระเบิดลงกี่โมง จะทิ้ง
ระเบิดที่ไหน’ ใครตอบไม่ถูกท่านจะด่า ‘ไอ้
ซี่ได้’ ครั้งหนึ่งไม่มีใครตอบถูก ยายนั่งสมาธิ
ดูเข้าไปในธรรมกายของยายเห็นชัดเลย ยาย
ก็ตอบหลวงพ่อกว่าจะมาดีหนึ่ง พอดีหนึ่งเสียง
หวอดัง มันมาจริงๆ หลวงพ่อกจะสั่งทำวิชา
ก่อนล่วงหน้า ให้ใช้ธรรมกายปิดระเบิด ‘ไอ้
ลูกจันทร์เอาไปลงทะเลนะ เอาไปเข้าป่านะ’”
(๒๓ ก.ย. ๒๕๒๕)

“ยายก็นึกว่า ‘ลงทะเลก็ลงทะเล เข้า
ป่าก็เข้า ขอย่าด่าไอ้ซี่ได้ก็แล้วกัน’ ยายก็ใช้
ธรรมกายปิดลูกระเบิด ปาฏิหาริย์ธรรมกาย
นับอสงไขยไม่ถ้วน เอาประเทศมาซ่อนไว้
ในองค์พระ เอาสะพานพุทธ หัวลำโพง จุด

คุณยายอาจารย์ ณ บ้านธรรมประสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๑๒

ยุทธศาสตร์ที่สำคัญๆ มาซ่อนไว้ในองค์พระ
ให้พวกนั้นเห็นเป็นป่า เป็นแม่น้ำ เป็นทะเล
บ้าง แล้วปิดลูกระเบิดไปลงที่ไม่มีคนอยู่”

เรื่องนี้ปรากฏเล่ากันสืบมาว่า คนแฉ
สะพานพุทธมักจะเห็นแม่ชีลอยขึ้นไปปิดลูกระเบิด
หรือบางคนบอกว่าเห็นเป็นมือใหญ่ๆ
ปิดลูกระเบิด หนังสือพิมพ์สมัยนั้นลงข่าวอยู่
บ่อยๆ ซึ่งผู้สูงอายุหลายคนก็ยืนยันว่า มี
หลายคนเห็นจริงๆ

ด้วยความที่เป็นงานเกี่ยวกับความ
เป็นความตายของคนของบ้านเมือง คุณยาย
ทำด้วยความรับผิดชอบอย่างเต็มที่ แม้จะไม่
หยุดพักรับประทานอาหาร พออัมคุณยายก็
รีบทำธรรมะละเอียดต่อ กวดขันตัวเองอยู่
เป็นประจำ

คุณยายเล่าว่า

“มีอยู่วันหนึ่ง ระเบิดลงที่วิหารวัด
ขุนจันทร์แหลกละเอียด ใครๆ ว่าระเบิดลง
วัดปากน้ำทั้งนั้น เพราะช่วงนั้นระเบิดเจียด

วัดปากน้ำอยู่เรื่อย ๆ ตอนนั้นเป็นเวลาเพล
พอดี ๑๑ โมง ยายทานข้าวอิ่มใหม่ๆ ข้าว
มันยังจุกแน่นอยู่ในท้อง เพิ่งเดินกลับไปนั่ง
เข้าที่ได้ไม่นาน จิตมันยังไม่ละเอียดดี เพราะ
เวลาปิดลูกระเบิดจะรบกับเขาต้องปาวิทยารัย
กาย ธรรมกายให้เต็มไปหมด ธรรมกายกาย
เดียวไม่พอ สู้เขาไม่ไหว ต้องปาวิทยารัยกาย
นับไม่ถ้วน ให้เต็มพริบไปหมด นับอสงไขย
โกฏิกายไม่ถ้วน จึงจะปิดลูกระเบิดได้ ไม่งั้น
สู้เขาไม่ได้ ปิดลูกระเบิดนี้ยังเป็นของไม่ยาก
วิชาการของหลวงพ่อยากและละเอียดลึกซึ้ง
ยิ่งนัก ยากที่ใครจะทำได้ ต้องรู้เห็นธาตุต่างๆ
สายต่างๆ สีต่างๆ ยายเอาใจจรดอยู่ใน
ธรรมะทุกอิริยาบถ ใจยายอยู่ในตัวตลอดเวลา
ไม่นึกอะไร นึกตั้งแต่ธรรมะอย่างเดียว ต้อง
เอาใจใส่เหมือนแม่ไก่กกไข่ คอยกกไข่เรื่อย ๆ
จะทำอะไรก็ทำไปแต่รักษาใจไว้ให้ละเอียด,
ยายพยายามทำอย่างดีที่สุด ไม่ให้หลวงพ่
ตำหนิยายได้ ยายกลัวหลวงพ่ามากกว่ากลัว

ลูกระเบิดเสียอีก”(๖ ธ.ค.๒๕๒๗)

“มีอีกคนหนึ่ง เป็นหัวหน้าทำวิชา เวลาเสียงหอนมากลัวมาก ปัสสาวะรด มือ ถือดวงแก้วกายสิทธิ์ดวงหนึ่ง เอาลงไปส่วม ด้วย ตกใจมาก ทำแก้วหล่นในโถส่วม ต้อง ล้วงเอาขึ้นมา สมัยนั้นยายยังสาว ไม่เคยเห็น ว่า ลูกระเบิดเป็นอย่างไร เลยไม่กลัวอะไร ทั้งนั้น”(๒๓ ก.ย. ๒๕๒๕)

“ลูกระเบิดครั้งสำคัญที่สุดในประวัติ ศาสตร์” หลวงพ่อวัดปากน้ำถามยายเพียง คนเดียว ยายเข้าไปดู แต่ยายไม่เคยเห็นลูกระเบิดหรือท่อนะว่ารูปร่างเป็นอย่างไร ท่านถามว่า ถ้าลูกระเบิดนี้ลงประเทศไทยจะเป็น อย่างไร ยายตอบว่า พระนครจะราบเป็น หน้ากลอง ดูกตุ้น ดูกตาก็ไม่มีเหลือเลย หลวงพ่อท่านเงิบ เรื่องนี้ถูกปิดเป็นความลับ แม้แต่พวกทำวิชาด้วยกัน พระในวัดไม่มีใครรู้เลย หลวงพ่อสั่งให้ลุงประยูร (มัคทายกวัด) เก็บสมบัติสำคัญๆ ของวัดหมด ให้

ออกไปจากวัด แล้วอีก ๗ วันค่อยกลับมา แล้วหลวงพ่อก็สั่งให้ปลัดลูกระเบิดเต็มที สั่งให้ ปลัดใหญ่เลย ไปลงทะเลบ้าง ป่าบ้าง ญีปุ่น แพ้ ประกาศเลิกสงครามเลย ยายเอาจน สงครามเลิกได้”

คุณยายเล่าให้ฟังว่า

“ยายภูมิใจที่ปลัดลูกระเบิด ให้ออกไป จากประเทศไทยได้ หลังจากนั้นหลวงพ่อก็ เรียกประชุมลูกศิษย์ ขมยายต่อหน้าที่ประชุม ว่า ‘ลูกจันทร์นี่ เป็นหนึ่งไม่มีสอง’ จำได้ขม ครั้งเดียว หลวงพ่อไม่ค่อยขมใคร แต่ขมยาย”

มาภายหลัง คุณยายก็ยังพูดว่า “สร้าง วัดยังง่ายกว่าปลัดลูกระเบิดอีกนะ” (๒๔ พ.ค. ๒๕๒๕)

สมัยสงครามโลก อาหาร, ยา, เสื้อผ้า ขาดแคลนมาก เศรษฐกิจตกต่ำทั่วโลก ผู้คน

* ก็คือ ลูกระเบิดปรมาณู ๒ ลูก ที่ไปลงที่อิรักมา และนางาซากิ

อพยพจากเมืองหลวง (กรุงเทพฯ) ออกไป
ต่างจังหวัดกัน เพราะจุดที่ถูกทิ้งระเบิดจะ
เป็นเมืองหลวง คนที่อยู่มักจะยากจนและไม่
รู้จะหนีไปไหนเป็นส่วนใหญ่ ทำให้อาหาร
เลี้ยงพระ สามเณร, คนในวัดขาดแคลน จึง
แก้ปัญหา ด้วยการปลูกต้นมะละกอรอบวัด
อาหารมื้อเช้าที่มีอยู่ทุกวัน คือ ข้าวต้ม กับ
มะละกอดิบดองเค็ม และได้หุ้ย (บางที
เรียกว่า จิ้นแดงบุกในสมัยนั้น) เป็นปีๆ
มะละกอที่ต้องใช้ทุกส่วน คือ ลูก, ลำต้น,
ก้านใบ, จนถึงราก พอสงครามเลิกมีผู้แอบ
ตัดฟันต้นมะละกอทั้งหมด เพราะกลัวว่า
คุณยายท้วม (หัวหน้าแม่ชี ที่ดูแลอาหารพระ
ทั้งหมด) จะทำเลี้ยงทั้งวัดต่อไปอีก

สูตรมะละกอดอง

(คุณแม่ท้วม หุดานุกรม วัดปากน้ำ)

เอามะละกอดิบมาปอกเปลือกออก
ให้หมด แล้วล้างน้ำให้สะอาด หั่นเป็นชิ้น
เล็กๆ สี่เหลี่ยมลูกเต๋าแล้วเอาไปตากแดดพอ

เหี่ยว เอามาคลึงกับเกลือป่นบนไม้กระดาน
จนเข้าเนื้อดีแล้วทิ้งไว้ให้น้ำตกลึกครู่ ต้ม
น้ำปลากับน้ำตาล ขมิรสดูออกรสเค็มหวาน
นิดๆ ตามชอบแล้วทิ้งไว้ให้เย็น จึงเอา
มะละกอใส่ลงไป เก็บไว้ประมาณ ๑ คืน นำ
มารับประทานได้

“ ห นึ่ง ไม่ มี ส อ ง ”

การปฏิบัติธรรมในโรงงานทำวิชา มี
ต่อเนื่องตลอด ๒๔ ชั่วโมง เป็นงานทางจิตที่
หนัก หนักกว่าการใช้แรงงานทางกายมาก
เพราะต้องใช้ความอดทน การข่มใจ เสีย
สละต่ออารมณ์ที่จะเข้ามารบกวน และต้อง
มุ่งมั่นอย่างทุ่มเทชีวิตจิตใจทั้งหมด

คุณยายบอกว่า

“หลวงพ่อดิเรกปากน้ำว่า ‘ลูกจันทร์นี่
เป็นหนึ่งในไม่มีสอง’ ตอนแรกยายไม่เข้าใจ มา